

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.6/2011/18. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év. február hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**v é g z é s t :**

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. november 10. napján kelt 23.B.1390/2009/67. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú ítélet bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot e körben különleges eljárás lefolytatására utasítja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától 2011. október 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban 8.420,- (Nyolcezer-négyszázhusz) Ft bűnügyi merült fel.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

**Indokolás**

A Fővárosi Bíróság a 2010. év november hó 10. napján kihirdetett 23.B.1390/2009/67. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettében (Btk. 166.§ (1) bekezdés) ezért őt, mint visszaesőt 8 évi börtönbüntetésre és 7 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetése mellett azok megsemmisítéséről illetve jogos tulajdonosaiknak történő kiadásairól. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 802.396,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ekként kihirdetett ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a fő és mellékbüntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.945/2010/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve értékelte és mérlegelési jogkörében eljárva megalapozott történeti tényállást állapította meg. A tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes cselekményének minősítése is. A minősítés indokolásánál a bíróság helytálló érvelés mellett vetette el a vádlottnak a jogos védelmi helyzet fennállására történt hivatkozását, utalva arra, hogy a sértettnél semmiféle támadó eszköz nem volt és ilyen magatartást a vádlottal szemben nem is tanúsított. A büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket a bíróság alapvetően feltárta, azonban azokat nem a súlyúknak megfelelően értékelte. A többszörös visszaeső és korábban már erőszakos jellegű eszközös támadást megvalósító vádlott a jelen cselekményét is büntetőeljárás hatálya alatt követte el, továbbá kábítószer hatása alatt cselekedett. Ezekre figyelemmel vele szemben kiszabott fő és mellékbüntetés súlyosítása indokolt a büntetési célok maradéktalan érvényesítése érdekében. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján a Fővárosi Bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott fő és mellékbüntetést súlyosítsa egyebekben az ítéletet, hagyja helyben.

A nyilvános ülésen tartott perbeszédében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásban előterjesztett álláspontot változatlanul fenntartotta és az ott kifejtettek alapján indítványozta a vádlottal szemben alkalmazott fő és mellékbüntetés súlyosítását. Egyben a védelmi fellebbezések elutasítását kérte.

A védő a perbeszédében az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartva utalt arra, hogy az ügyészség a vádlott megbánást mutató magatartását, az őszinteségét kifogásolta, mivel a cselekményét ugyan ténybelileg beismerte de jogos védelmi helyzetre hivatkozott. Védenccé ugyanakkor mind a nyomozás során mind, pedig az elsőfokú eljárásban őszintén elmondta, hogy a cselekmény szerinte hogyan történt, azt állította, hogy a sértett mozdulatát félreértette, támadásnak vélte és ezért szúrta meg. Védenccé vallomását nem lehet úgy értékelni, mintha tudatosan jogos védelmi helyzetet akarna kreálni. Cselekményét megbánta többször is kifejtette, hogy sajnálja a történeteket védenccé megbánást mutató magatartására, valamint a jelentős időmúlásra figyelemmel indítványozta a büntetés enyhítését. Másodlagosan az ügyésznek a súlyosításra irányuló indítványa elutasítását és az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megbánását hangoztatta, kijelentette, hogy a sértett mozdulatát félreértette és ezért szúrta meg őt, ha tényleg megakarta volna ölni akár többször is szúrhatott volna.

Az ellentétes irányú jogorvoslatokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdésében foglaltak

alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, az eljárásban résztvevők a jogukat gyakorolhatták a vádlottnak a jogaira és kötelezettségeire történt kioktatása megtörtént, észrevételezési jogát gyakorolhatta, védelmében az eljárás minden szakában védő járt el. A tanúk törvényes jogaira és kötelezettségeikre valamint a hamis tanúzás törvényi következményeire való kioktatása ugyancsak szabályszerűen megtörtént, a kioktatásra adott nyilatkozatukat a bíróság jegyzőkönyvben rögzítette. A szakértők esetében érdekeltségi viszonyukat tisztázta, őket a hamis szakvélemény adás törvényi következményeire kioktatta és válaszukat jegyzőkönyvben rögzítette. Az ügyben rendelkezésre álló és beszerzett okirati bizonyítékokat a bíróság felolvasással tette a bizonyítás részévé.

A Fővárosi Bíróság az ügy felderítéséhez szükséges valamennyi bizonyítékot beszerzett, azokat egyenként és összességükben értékelte és azok mérlegelésével lényegében hibamentes tényállást állapította meg. Az csupán az elkövetés eszközéül szolgáló kés méretét illetően szorul pontosításra. Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletének tényállásában ( elsőfokú ítélet 6. oldal tényállási rész 3. bekezdés) azt rögzítette, hogy a vádlott az asztalról felkapott egy legalább 30 cm pengehosszúságú konyhakést és azzal egy félköríves mozdulattal legalább közepes erővel hátba szúrta a sértettet, aki a szúrást követően azonnal összeesett és meghalt. A vádlott a helyszínről elmenekült és a kést valahol eldobta, az nem került elő.

A kés pengehosszúságára vonatkozó megállapítással szemben az orvosszakértők (Dr. Molnár Miklós és Dr. Jackel Márta 293-2/2009/igü. szakvéleménye) megállapították a szakvéleményük „Belvizsgálat” című fejezetének 7. oldal 6. bekezdésében, hogy a sértett testének arányait is figyelembe véve a szúrtcsatorna hossza 18-20 cm, míg a szakértői vélemény véleményi részében (13. oldal Ad 4. szám alatt) azt rögzítették, hogy a sérülést jó hegyben végződő egyélű olyan késsel okozhatták, mely pengéjének tengelyhosszúsága a kb. 25 cm-t, meghaladhatta.

A hivatkozott szakvéleményben írtak alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletnek az elkövetés eszközéül szolgáló kés pengehosszúságára vonatkozó megállapítását a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjában foglalt alkalmazásával annyiban pontosítja, hogy a vádlott egy legalább 20 cm-es, de pontosan meg nem határozható pengehosszúságú konyhakéssel szúrta meg a sértettet.

E pontosítással a tényállás már minden tekintetben megalapozott ezért azt a Fővárosi Ítéltábla így fogadta el felülbírálata alapjául.

Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította azt is, hogy az elsőfokú bíróság kellő alaposággal vizsgálta a vádlott személyiségét a cselekmény motivációját és a történeti események lefolyását. A bizonyítékokat logikusan és rendszerezetten értékelte, a vádlottnak és a tanuknak a nyomozás során és a tárgyaláson tett vallomásait egybevetett önmagukkal és egymással illetve az orvosszakértői

vélemény megállapításaival is. Ezek alapján részletes értékelését adta annak, hogy a vádlott védekezése körében milyen mozzanatokot és mennyiben fogadott el illetve a vallomásának el nem fogadott részeit mely bizonyítékok és mennyiben cáfolják. Az ekként adott értékelése az iratok tartalmának mindenben megfelelt. A tényállás megállapítása során egyébként az elsőfokú bíróság kitért a minősítés szempontjából minden lényeges elemre és a mérlegelését logikailag hibátlan érveléssel kellően alátámasztotta. Indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a bizonyítékok értékelését tartalmazó részével (7. oldal 4. bekezdésétől a 19. oldal 8. bekezdésével bezárólag) minden tekintetben egyetértett az ott kifejtetteket osztotta.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényesen minősítette a cselekményét a Btk. 166.§ (1) bekezdése szerint emberölés büntettének. A bíróság az ítéletében részletesen kitért arra, hogy mind a tárgyi mind az alanyi oldal részletes vizsgálata alapján egyenes szándékkal elkövetett emberölés büntette állapítható meg a vádlott terhére (elsőfokú ítélet 19. oldal 9. bekezdésétől a 22. oldal 6. bekezdésével bezárólag). Helytállóan fejtette ki, hogy az elkövetés eszközére, a szúrás erejére és irányára (az életfontosságú szerveket tartalmazó felsőtestre leadott szúrásra), valamint a vádlottnak a cselekményt követő magatartására figyelemmel az a megalapozott következtetés vonható le, hogy a vádlottat az elkövetés időpontjában egyenes ölési szándék vezette.

Ugyancsak helytálló érvelés mellett fejtette ki, hogy a vádlottnak a jogos védelmi helyzet fennállására való hivatkozása nem foghatott helyt. Ezzel kapcsolatban utalt a bíróság arra, hogy a sértettnél, illetve annak ruházatában és környezetében semmiféle veszélyes eszközt nem találtak, arra pedig semmiféle adat nem merült fel, hogy esetleg egy ilyen eszközt utóbb valaki elvett vagy eltüntetett volna. Helytálló az az érvelés is, hogy a vádlott és a sértett közötti első konfliktust a jelenlévők közül a tanú megakadályozta, majd amikor a tanú a sértett vállát megfogva őt maga felé fordítva igyekezett a lakásból kitessékelni akkor a vádlott a szobában lévő kést felkapva nyomban megszúrta a sértettet, aki ekkor irányában semmiféle támadó magatartást nem tanúsított. Részletesen értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a sértettnek az állítólagos szóbeli fenyegetőzése ellenére szűrő vagy vágó eszköz nem volt a kezében, ezért a sértett állítólagos támadását a vádlott alappal nem tételezhette fel. Ugyanakkor a bíróság utalt arra, hogy a vádlott különösen veszélyes eszközt - az élet kioltására alkalmas, nagyobb pengehosszúságú kést használt a sértettel szemben -, amely ellen a védekezés lehetősége elve kizárt volt. Az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a cselekmény jogi minősítésével és a vádlott ölési szándékának a jellegét illetve jogos védelmi helyzetre történt alaptalan hivatkozással kapcsolatban kifejtetteket maradéktalanul osztotta.

Az elsőfokú bíróság lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményeket, amelyeket azonban az ítéltábla szükségesnek tartott kiegészíteni illetve pontosítani. Az enyhítő körülményeket az ítéltábla azzal

egészíti ki, hogy további enyhítő körülményként kell értékelni az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett időmúlást is. A súlyosító körülmények köréből ugyanakkor az ítélőtábla kirekesztette az egyenes ölési szándékra történt utalást miután ez a bűncselekményt megvalósító vádlottnak, a tényállásban rögzített elkövetési magatartása és egyben a szándék fajtája volt, ami súlyosító körülményként nem értékelhető. Ugyanakkor további súlyosító körülmény a használt eszköz veszélyessége.

A Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülmények egybevetése alapján inkább enyhe, mint súlyos főbüntetést alkalmazott. A súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel súlyosabb büntetés is alkalmazható lenne, azonban a Fővárosi Ítélőtábla a további időmúlásra és arra figyelemmel, hogy a Be. 371.§ (2) bekezdésében írtak szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tétel keretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye, a vádlott büntetésének kisebb mértékű súlyosításától eltekintett és úgy ítélte meg, hogy a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama - az ehhez társuló közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel együtt - összehatásában alkalmasnak mutatkozik a vádlottal szemben a Btk. 37.§-ában írt büntetési célok érvényre juttatására ezért az ügyésznek a büntetés súlyosítására, míg a vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére irányuló indítványának nem adott helyt.

A Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint az ítélet járulékos rendelkezései közül a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések is törvényesek ezért az elsőfokú ítélet Be. 371.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta. Ugyanakkor megállapította, hogy az elsőfokú ítéletnek a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezése felülbírálatra nem alkalmas. Az ügyben elfekvő költségjegyzék alapján nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság mely költségek megfizetésére és milyen számszaki eljárás mellett kötelezte a vádlottat a mindösszesen felmerült 1.043.656,- Ft bűnügyi költségből 802.396,- Ft bűnügyi költség megfizetésére. Ezt a számítások sem támasztották alá ezért a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú ítéletnek a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a Be. 578.§-a alapján különleges eljárás lefolytatására utasította.

A nyilvános ülésen ismertetett 16. sorszámú értesítés tartalmára is figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a Btk. 99.§ (1) bekezdésben foglaltak alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalától 2011. év október hó 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte el.

Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének 8.420,- Ft bűnügyi költség merült fel.

A végzés ellen a Be. 386.§k (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

**Budapest, 2012. évi február hó 23. napján**

**Dr. Lassó Gábor sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Hildenbrand Róbert sk.**  
előadó bíró

**Dr. Sebe Mária sk.**  
bíró

A Fővárosi Bíróság 23.B1390/2009/67. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.6/2011/18. számú végzése folytán 2012. év február hó 23. napján jogerőre emelkedett és - a bűnügyi költség kivételével - végrehajthatóvá vált!

**Budapest, 2012. évi február hó 23. napján**

**Dr. Lassó Gábor sk.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Kukucska Erzsébet  
írnök